

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Crist, Rei de tot l'Univers

Avui un clam ressona en la litúrgia de tota la Cristiandat: «Crist és el nostre Rei.» Jesús és Déu que ha compartit el nostre propi vestit d'humanitat, sofrint i gaudint amb nosaltres en el dia a dia. És Aquell que està al nostre costat mostrant-nos el camí que ens porta a la felicitat.

Jesucrist és el Rei, original i desconcertant, que ha baixat del seu pedestal per compartir la nostra vida. Les raons: perquè sapiguem que no caminem sols, perquè les nostres fatigues són els seus cansaments; perquè les nostres creus són petits trosos de la creu que ell va portar...

A Jesucrist li correspon la reialesa de l'Univers, per ell foren creades totes les coses, Déu Pare va donar-li el domini de les realitats visibles i invisibles. Tanmateix, el seu Regnat no s'imposa per la força militar, econòmica o política... El seu Regnat és de servei, de lliurament generós i desinteressat al benestar de la humanitat. Jesucrist regna donant la vida per nosaltres des de la creu i ressuscitat i enaltit a la Glòria.

En l'obediència sense límit del Fill, es revela al món que existeix un Regne que no és d'aquest món: en aquest Regne, estimar, perdonar, fer-se petit i servir és la manera de regnar.

Jesucrist, Rei de tot el món | Cicle C

Lectura del llibre segon de Samuel (5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: "Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà."» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

Salm responsorial (Salm 121)

Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa del Senyor.»

Lectura de carta de sant Pau als cristians de Colosses (1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats.

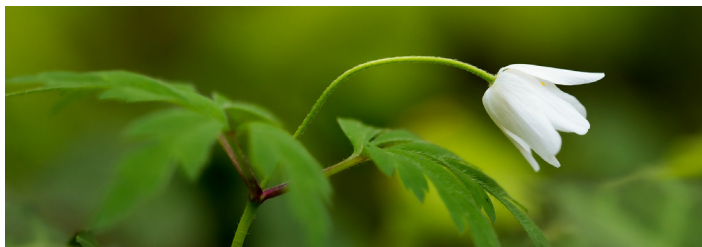
Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer [...].

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.»

Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: avui seràs amb mi al paradís.»

«Ens traspasà al Regne del seu Fill estimat» | Mn. Marc Majà i Guiu

La paraula «traspasar» ens fa pensar en Jesús clavat a la creu, en el seu costat traspasat per la llança del soldat. Aquest traspàs de la llança representa el darrer atac físic que rep Jesús, l'últim gest de donació que ell fa de si mateix al Pare.

Curiosament, la mateixa paraula la utilitza sant Pau, en el fragment que avui escoltem, per a referir-se al canvi que Déu Pare fa en tots aquells que acullen la salvació que brolla de la creu: «Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat.»

D'alguna manera, és com si els dos «traspassos» s'unissin, fonent-se en un de sol. I és que el cor traspasat de Jesús, en el fons, ens mostra l'amor de Déu Pare que el porta a traspasar-nos de les tene-

bres a la llum, de l'odi al perdó, del pecat a la gràcia, de la mort a la vida.

Aquest «traspàs» és el que va experimentar, en una situació límit irreplicable, el conegut com a «bon lladre». Ell, un criminal, sofrint el càstig merescut, es compadeix de Jesús, reconeix la injustícia de la seva mort i, finalment, li adreça una súplica a cor obert: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Per la seva fe, el bon lladre rebrà, de boca del mateix Senyor, la més gran promesa que podia rebre: «Avui seràs amb mi al paradís.»

Tot meditant aquesta escena, demanem al Senyor que ens doni la fe del bon lladre per tal de ser traspasats al seu «Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia, Regne de justícia, d'amor i de pau».

Clausura de l'any de la fe | Romà Casanova, bisbe de Vic

Diumenge passat vàrem celebrar la clausura diocesana de l'Any de la Fe, juntament amb l'inici del curs pastoral, dedicat als nostres sants diocesans, i l'acció de gràcies pels nous beats màrtirs diocesans beatificats a Tarragona el 13 d'octubre. Avui, diumenge 24 de novembre, festa de Crist Rei, el papa Francesc clausura l'Any de la Fe, que va convocar el papa Benet XVI i que es va iniciar l'11 d'octubre del 2012.

Ha estat un temps de gràcia de Déu el que hem viscut tots nosaltres, acollint la iniciativa de l'Església que, per mitjà del Sant Pare, ens convidava, amb motiu del cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II i en els vint anys de la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica, a aprofundir en el coneixement i en la vivència de la nostra fe cristiana.

Estic cert que tots els qui amb senzillesa heu acollit aquesta iniciativa de l'Església heu pogut gaudir de la gràcia de Déu, que com a pluja suau ha fet entrar en els vostres cors l'amor misericordiós de Déu. Totes les iniciatives que s'han portat a terme per poder viure l'Any de la Fe, més enllà de la seva incidència en més o menys persones, en quant han estat fetes en l'obediència i en la comunió amb tota l'Església donaran fruits de vida i de santedat cristiana.

L'Any de la Fe ha estat el temps en què hem pogut professar amb goig, privadament i pública-

ment, la nostra fe cristiana. En aquest any de gràcia ens hem adonat, amb més certesa i claredat, que la fe té un centre: el trobament amb Crist. La trobada personal amb Crist és el nucli essencial de la fe cristiana. Els cristians no som seguidors de cap sistema ideològic o ètic, sinó seguidors de Jesús, el Fill de Déu, amb rostre humà, en qui el cor de Déu se'ns ha obert del tot.

La fe cristiana neix en el cor de la persona lliure, il·luminada per l'Esperit Sant i com una gràcia del Pare, i ens porta al reconeixement de Crist, en qui se'ns obre un nou horitzó, la direcció decisiva de la vida (cf. Benet XVI, *Deus caritas est*, 1). La fe implica tota la persona. La fe s'expressa en la confiança, en l'abandó en mans d'aquell que ens estima sense mesura. Déu és amor: és la gran afirmació cristiana, que pren forma trinitària. La fe és resposta de l'home a Déu, al Déu u i únic, trinitat eterna, unitat indivisible.

La fe cristiana ha de ser sempre estudiada, reflexionada, aprofundida. L'Any de la Fe ens ha recordat la importància dels documents del Concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església Catòlica com a eines imprescindibles per a aquesta finalitat. La fe s'ha de fer vida, amb la caritat envers tots els homes i amb el testimoni evangelitzador. La civilització de l'amor demana la nova evangelització per a transmetre la fe cristiana.

Agenda litúrgica de la setmana

24 □ Jesucrist, Rei de tot el món /

Cicle C. Santa Flora, màrtir (†851).

Sant Crisògon màrtir (s. III).

Lectures: 2Samuel 5,1-3 / Salm 121 / Colossencs 1,12-20 / Lluc 23,35-43

Litúrgia de les hores: Setmana II

25 ■ Dilluns. Santa Caterina, màrtir (s. IV).

Lectures: Daniel 1,1-6.8-20 / Salm Daniel 3,52a.52b.53.54.55.56 / Lluc 21,1-4

26 ■ Dimarts. Sant Silvestre, abat

(†1267). Sant Pere Alexandrí, màrtir.

Lectures: Daniel 2,31-45 / Salm Daniel 3,57.58.59.60.61 / Lluc 21,5-11

27 ■ Dimecres. Beat Ramon Llull, màrtir (1232-1316). Sant Ruf, prevere

Lectures: Daniel 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Salm Daniel 3,62.63.64.65.66.67 / Lluc 21,12-19

28 ■ Dijous. Sant Mansuet, màrtir (†935).

Lectures: Daniel 6,11-27 / Salm Daniel 3,68.69.70.71.72.73.74 / Lluc 21,20-28

29 ■ Divendres. Sant Sadurní, bisbe (†305).

Lectures: Daniel 7,2-14 / Salm Daniel 3,75.76.77.78.79.80.81 / Lluc 21,29-33

30 ■ Dissabte. Sant Andreu, apòstol (s. I).

Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22

1 ■ Diumenge I d'Advent / Cicle A. Sant Eloi, bisbe (580-660).

Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Romans 13,11-14 / Mateu 24,37-44

L'infern com a rebuig definitiu de Déu | Beat Joan Pau II

Déu és Pare infinitament bo i misericordiós. Però, per desgràcia, l'home, cridat a respondre-li en la llibertat, pot triar rebutjar definitivament el seu amor i el seu perdó, renunciant així per sempre a la comunió joiosa amb ell. Precisament aquesta tràgica situació és el que assenyala la doctrina cristiana quan parla de condemnació o infern. No es tracta d'un càstig de Déu infligit des de l'exterior, sinó del desenvolupament de premisses ja posades per l'home en aquesta vida. La mateixa dimensió d'infelicitat que comporta aquesta fosca condició pot intuir-se, en certa manera, a la llum d'algunes experiències terribles que converteixen la vida, com se sol dir, en «un infern». Amb tot, en sentit teològic, l'infern és alguna cosa molt diferent: és l'última conseqüència del pecat mateix, que es torna contra qui l'ha comès. És la situació en què se situa definitivament qui rebutja la misericòrdia del Pare fins i tot en l'últim instant de la seva vida.

sense Déu. L'infern, més que un lloc, indica la situació en què arriba a trobar-se qui lliurement i definitivament s'allunya de Déu, font de vida i alegria.

Així resumeix les dades de la fe sobre aquest tema el Catecisme de l'Església Catòlica: «Morir en pecat mortal sense estar penedit ni acollir l'amor misericordiós de Déu, significa romandre separats d'ell per sempre per la nostra pròpia i lliure elecció. Aquest estat d'autoexclusió definitiva de la comunió amb Déu i amb els benaurats és el que es designa amb la paraula infern» (núm. 1033).

Per això, la «condemnació» no s'ha d'atribuir a la iniciativa de Déu, atès que en el seu amor misericordiós ell no pot voler sinó la salvació dels éssers que ha creat. En realitat, és la criatura la que es tanca al seu amor. La «condemnació» consisteix precisament que l'home s'allunya definitivament de Déu, per elecció lliure i confirmada amb la mort, que segella per sempre aquesta opció. La sentència de Déu ratifica aquest estat.

Perill d'utilització impròpia d'imatges per a causar angoixa

La fe cristiana ensenya que, en el risc del «sí» i del «no» que caracteritza la llibertat de les criatures, algú ha dit ja «no». Es tracta de les criatures espirituals que es van rebel·lar contra l'amor de Déu i les quals s'anomenen dimonis. Per a nosaltres, els éssers humans, aquesta història ressona com un advertiment: ens exhorta contínuament a evitar la tragèdia en la qual desemboca el pecat i a viure la nostra vida segons el model de Jesús, que sempre va dir «sí» a Déu.

La condemnació continua essent una possibilitat real, però no ens és donat conèixer, sense especial revelació divina, quins éssers humans hi han quedat implicats efectivament. El pensament de l'infern —i molt menys la utilització impròpia de les imatges bíbliques— no han de crear psicosis o angoixa; però representen una exhortació necessària i saludable a la llibertat, dins l'anunci que Jesús ressuscitat ha vençut Satanàs, donant-nos l'Esperit de Déu, que ens fa invocar «Abbà, Pare». Aquesta perspectiva, plena d'esperança, preval en l'anunci cristià. *(Versió sintetitzada de les paraules de l'audiència del 28 de juliol de 1999)*

Frustració i buidor de la vida sense Déu

Les imatges amb les quals la sagrada Escripura ens presenta l'infern han d'interpretar-se correctament. Expressen la completa frustració i buidor d'una vida

Espigolant anècdotes (II) | Mateu Sancliments

Els nens sorprenen

Un nen de cinc anys, veí d'un home ancià a qui recentment se li havia mort la seva esposa, el va veure assegut en un banc del pati comú. Plorava. Ell s'hi acostava i s'asseu a la seva falda. La mare, que ho va presenciar de lluny, després va preguntar al nen què havia dit a l'avi. Ell contesta: «Res, mare! Només el vaig ajudar a plorar!» Impressionant, oi?

Agenda atapeïda

S'explica d'un professor que en una classe per a orientar futurs alts executius, els va donar la següent lliçó simbòlica: damunt la taula i davant de tothom, va col·locar-hi una peixera i la va anar omplint de pedres com ous de colom. Quan ja no n'hi cabia cap més, va dir: «Què us sembla: la peixera és totalment plena? Ara us demostraré que no!» Llavors va tirar-hi un bon grat de grava, que es va anar esmunyint per entremig de les pedres. Després va fer-hi lliscar sorra que duia en una bossa. I encara després va vessar-hi una ampolla d'aigua. «I ara digueu-me: què demostra aquest experiment?» Un va respondre: «Que a la nostra agenda sempre hi pot cabre un compromís més...» «No! — digué el professor—. L'experiment demostra que sempre heu de començar assegurant els compromisos més importants, en aquest cas simbolitzats per les pedres. Després ja s'hi encabiran els accessoris i els vostres capricis. Perquè, si comenceu tirant primer la grava, la sorra i l'aigua dins la peixera (l'agenda), impossible que us hi càpiguen les pedres...»

Si el professor hagués estat el Mestre diví, hauria fet encara una altra aplicació: Assegureu-vos primer d'estimar Déu amb tot el cor i el proïsme com a vosaltres mateixos. *No hi ha cap altre manament (compromís) més gran que aquest* (Marc 12, 31). *Busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i el restant ho tindreu de més a més* (Mateu 6, 33).

Netedat de cor

Dos monjos que anaven de viatge es van trobar davant d'una riera bastant revinguda. Ells podrien passar, però una noia, plorosa, a qui estaven esperant els de casa seva, no s'hi atrevia. Un dels monjos, sense pensar-s'hi gaire, la pren en braços i la passa a l'altra banda. Després s'acomiaten, i els monjos segueixen el seu camí. Llavors el company diu tot remugant: «Sembla mentida! Agafar

una noia tan maca! Això ho ha de saber el pare abat.» Dit i fet! Arribat al monestir, li ho explica tot.

El pare abat, amb seny i bon criteri, li replica: «Mira, ell l'ha presa en braços, però l'ha deixada allà, a l'altra costat de la riera. Tu, en canvi, encara la portes en el teu pensament i en el teu cor. Vés amb compte!»

La multiplicació de la sopa

El P. Romuald era un missioner caputxí a l'Amazona. En un poblet d'indis, cada any pel Domund organitzava una gran festa de parròquia. A més de la missa solemne, hi havia competicions de futbol i altres jocs. I, a més, invitava a dinar tot el poble. Per a això, hi destinava una vedella. El dinar consistia a menjar trossos de carn rostida.

En un dels anys, per la festa es presentaren també gent d'altres localitats o *veredas*, i en lloc de ser els habituals (seixanta o setanta persones), aquella vegada doblaven el nombre... Al migdia, la gent forastera, que no s'havien portat dinar, esperaven ser invitats. Alguns d'allà deien que se n'anessin, que no hi havia pas menjar per a tothom. Però el P. Romuald va reaccionar dient: «N'hi ha d'haver per a tots...» I va canviar els plans del dinar. En lloc de menjar carn rostida, menjarien escudella barrejada, que allà en diuen *sancocho*. I va demanar que cada família del poble prenguéssin una porció de carn de la vedella i la cuinés a casa com a escudella, afegint-hi alguna cosa que tinguessin: arròs, plàtans, iuca o blat de moro. Resultat: que amb tanta col·laboració, tothom va poder menjar-ne tant com va voler i encara en va sobrar.

Quan al cap de tres o quatre anys jo vaig passar per aquell poblet, la gent encara parlava de la «multiplicació de la sopa» del P. Romuald.

La portalada de Ripoll, candidata a Patrimoni de la Humanitat

150 experts reunits en un simposi internacional

Un simposi internacional ha servit per a donar a conèixer als especialistes d'arreu del món el que les diferents administracions implicades en la portalada de Ripoll — el bisbat de Vic, l'ajuntament de Ripoll, la Diputació de Girona i la Generalitat— estan fent actualment: aconseguir que la portalada del monestir de Ripoll passi a engrossir la llista de monuments declarats Patrimoni de la Humanitat per la Unesco. Una candidatura que l'ajuntament està acabant de redactar per a la seva presentació oficial.

Un element històric clau en la història de l'art europeu

El monestir de Santa Maria de Ripoll va ser un dels centres culturals més importants de la Catalunya en l'època del romànic (entre els segles X i XII), comparable a altres monestirs i catedrals de l'àmbit cultural de l'Europa del moment. Ja en el segle XI, sota l'abadiat d'Oliba, va destacar per la importància de la seva església abacial, construïda de nou i dedicada l'any 1032, i per la potència de la seva biblioteca, que sota aquest personatge cabdal va depassar els dos centenars de títols. Malgrat els espolis, les destruccions i les restauracions patides al llarg del temps, es pot dir que Ripoll avui conserva un element històric que, per davant de tots els altres, continua assegurant-li un lloc en la història de l'art europeu i mundial: la seva esplèndida portalada esculpida.

Però alhora permet de mirar endavant, ja que la portalada de Ripoll manifesta el seu ressò en les portalades romàniques esculpides que en aquest moment eclosionaran en moltes esglésies catalanes. Alhora, el taller escultòric que va treballar a Ripoll en aquests mitjans del segle XII, capaç de sintetitzar algunes de les més prestigioses produccions escultòriques del moment —com les de la ciutat de Tolosa de Llenguadoc o les de l'àrea rossellonesa— manifestaria també la seva influència més o menys propera en tota una sèrie de treballs escultòrics que tindrien lloc a Catalunya durant la segona meitat del segle.

Des de la segona meitat del segle XIX i fins i tot abans, la qualitat estètica, la complexitat iconogràfica i l'impacte estructural de la portalada de Ripoll van fer que es convertís en un dels joiells de la basílica restaurada per Elies Rogent i el bisbe Morgades en 1893, i que els estudiosos de l'art la reconeguessin com una

obra cabdal de l'escultura romànica europea. Al llarg del segle XX, la presa de consciència sobre el patrimoni històric-artístic i l'alerta per alguns aspectes del seu estat material van fer que s'emprenguessin mesures per garantir-ne la conservació.

Bon estat de conservació

El simposi internacional del 2013, reunit a Ripoll el passat mes d'octubre, ha pretès posar en relleu —i alhora posar al dia— la importància de la portalada de Ripoll com a objecte situat en el seu context històric-artístic, com a símbol del patrimoni que cal estudiar i protegir i com a element clau d'una capitalitat cultural que vol projectar-se al món.

Els 150 experts reunits amb motiu d'aquest simposi han destacat que el monestir ha aconseguit frenar el seu deteriorament i que actualment no té un procés d'erosió perillós. Entre les comunicacions, la dels geòlegs de la Universitat de Barcelona, Màrius Vendrell i Pilar Giráldez, destacà perquè explicà que la pintura visible de la portalada és del segle XVII o XVIII, i que la original policromada queda en un pla inferior i no és perceptible a simple vista. El conservador del Museu Episcopal de Vic, Marc Sureda, per la seva banda, aportà documentació de com la portalada servia en el segle XII per a il·lustrar un sermó durant una processó.

«La nostra missió és evangelitzar a través de l'educació» | Gna Mª Teresa Malagarriga

Com és el país on vius?

Guatemala, un país de molts contrastos. D'uns paisatges on un es queda meravellat de la varietat de colors que es presenten al davant. Però sobretot el que més impressiona és la seva gent. El poble maia. Un poble mil·lenari, de costums i llengües diversos, un poble que ha lluitat i continua lluitant per la seva dignitat.

Quant temps fa que hi vius?

Aquest país multicolor és el que em va acollir fa trenta quatre anys quan jo hi vaig arribar. Tot era per a mi nou: persones, costums, manera de veure la vida, la relació entre ells; en fi, que a poc a poc vaig haver de anar entrant en aquest món.

Com és la labor de les dominiques a Guatemala?

Les Germanes Dominiques de l'Anunciata tenim en aquest país sis comunitats i col·legis, on compartim la nostra vida amb els indígenes maies. És una tasca engrescadora, ja que poder fer possible que molts infants i adolescents puguin estudiar amb les condicions de vida que ells tenen, és tot un repte.

Com és el lloc on treballes?

El lloc on ara estic és ben bé a la selva, a dotze hores de la capital. Eels mitjans per a arribar-hi són molt precaris; camins de difícil accés que durant les últimes tres hores es fan interminables. Al final arribem a l'aldea de Lancetillo, a la zona Reina, que és un paratge on hi ha al voltant de vuitanta-cinc aldees en què la gent viu en unes condicions molt difícils.

Quins són els pilars de la vostra missió?

Sempre hem pensat que l'educació és un dels camins més segurs per al desenvolupament d'un poble i per això nosaltres treballem per aconseguir-ho. La nostra missió és evangelitzar a través de l'educació i que els valors de l'evangelí penetrin ben endins dels nostres alumnes, que tard o d'hora seran nous agents de canvi de la seva societat.

I com és l'escola on treballeu?

La nostra escola acull al voltant de tres-cents alumnes. Molts d'ells, com que viuen molt lluny, es queden interns amb nosaltres; d'altres caminen cada dia una

hora per venir a estudi i uns pocs també són de la nostra aldea. Fan els estudis parvulari, secundària, batxillerat i magisteri. Com que els recursos són molt escassos, tenim ajudes de l'exterior per a donar beques i fer possibles els nostres objectius. També treballem a la parròquia, ajudem a la promoció de la dona, fem cursos als catequistes i acompanyem grups de joves.

I la vida comunitària?

A la meva comunitat som quatre germanes: tres d'ètnia maia i jo. Vivim amb il·lusió per transmetre la Bona Notícia allà on ens toca estar cada dia. A la nostra parròquia tenim el privilegi d'acollir la despulla d'un màrtir, el de P. Juan Alonso Fernández, que en temps de la guerra, en els anys vuitanta, va ser assassinat per l'exèrcit pel sol fet de proclamar la paraula de Déu i ajudar la gent. Això fa que per a nosaltres i per a tot el poble sigui un referent important a l'hora de viure la nostra fe. La gent li té una gran estima i el tenen present en molts moments. I com ells, molts d'altres que varen donar la vida per la seva fe: catequistes, homes i dones que amb molta valentia varen acceptar el martiri per defensar la veritat i la justícia. Dono gràcies a Déu que em permet de compartir la meua vida en aquest país i col·laborar a estendre el seu Regne.

Aquella poltrona buida (bis) | Valentí Miserachs, prev.

En un article anterior comentàvem que el papa Francesc no es va presentar a un concert de música clàssica que tingué lloc fa uns mesos a la Sala Pau VI del Vaticà; tot el món podia constatar no sense perplexitat la seva absència en contemplar «aquella poltrona buida». Avui diem que aquella poltrona no pot restar buida, en el sentit que el Papa no pot deixar de tenir present la importància del món de les arts, i particularment de la música, en la vida de l'Església, i d'una manera especial en la celebració de la litúrgia. Els papes Joan Pau II i Benet XVI havien tingut paraules i gestos d'alta consideració envers les arts i els artistes, insistint en aquella frase segons la qual «la bellesa ha de salvar el món».

Qui hagués interpretat que Francesc, amb el seu gest, menystenia la música, potser s'ho hauria de rumiar una mica, ja que en alguna de les diverses entrevistes que ha concedit, sobretot en la publicada fa uns mesos per la revista *La Civiltà Cattolica*, fa professió del seu amor a la música, bo i demostrant no sols una detallada coneixença del repertori, amb predilecció per Mozart, sinó fins i tot subratllant les execucions que prefereix. El món de l'òpera es veu que li és familiar de quan ja de jove escoltava les òperes a la ràdio sota el guiatge dels de casa, els quals, com a bons italians d'origen, hi tenien molta afició. En la citada entrevista, fins i tot recorda de memòria el text dels famosos «enigmes» de l'òpera *Turandot* de Puccini. Francesc, doncs, fa gala d'una cul-

tura musical que podria fer enveja a molts dels mateixos que el titllen d'insensible a l'art dels sons, potser perquè no canta, o potser també pel tòpic que ha circulat i circula sovint, especialment en el món eclesial, segons el qual «*iesuïta non cantat*», oblidant que la Companyia ha fornit en el camp musical famosos compositors i intèrprets: el P. Zipoli, italià del segle XVII trasplantat al Nou Món, els PP. Otaño i Prieto, i el nostre gran P. Antoni Massana, només per citar alguns noms.

Estic segur que Francesc sabrà esmenar la impressió que aleshores podia haver donat de no interessar-se poc ni gaire per la gran música. En el camp específic de la música litúrgica, sovint hi pot haver, també al Vaticà, algun rerefons d'altres interessos que perjudiquen el recte funcionament de les institucions musicals. Aquest és un aspecte específic d'una altra problemàtica global que ha de ser objecte d'una reforma a fons: la reforma de la Cúria. El món musical, sense que la música litúrgica en sigui una excepció, a través dels potentíssims mitjans de difusió actuals, ha esdevingut un escenari obert, on hom pot observar sovint sense gaires dificultats que alguna cosa no funciona prou bé; hi ha bonys i macarulles que no es poden amagar. La sensibilitat artística del papa Francesc, amb el seu profund i insubornable sentit de la justícia, no podrà defugir els esforços per tal de donar serietat de contingut i de capteniment, tant en l'aspecte artístic com en el moral en el seu sentit més ampli, a les institucions musicals vaticanes.

Pel·lícula | Gravity

EUA, 2013. Director: Alfonso Cuarón.

Intèrprets: Sandra Bullock i George Clooney.

Les peripècies de dos astronautes supervivents enmig de l'espai. El sentit de la vida, la fragilitat i la petitesa de l'ésser humà en la creació són temes que flueixen d'una manera natural, gairebé sense plantejar-los explícitament; el dolor per la mort d'un ésser estimat i les diferents maneres d'experimentar el dol; també la dimensió social de l'ésser humà, manifesta en la necessitat que tots tenim de comunicar-nos, d'estar en contac-

te, de sentir-nos recolzats per algú. En una de les escenes més emotives de la pel·lícula, Ryan (Sandra Bullock) s'enfronta a la mort i la seva reflexió la porta a la pregària.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60